

Albert Sándor

Tüntetni nem elég, tenni is kell!

A szeptember végi komáromi tiltakozó megmozduláson több mint ezer ember vett részt. Ez sikerként könyvelhető el, és elsősorban a szervezők munkáját dicséri.

Sikeres volt persze a 2013 decemberében szervezett tüntetés és a 26 ezer aláírást begyűjtő petíció is.

De a kérdés mégiscsak az, hogy mi történik ezután.

Ki és mikor tesz le az asztalra egy olyan anyagot, amely iskolahálózatunk átszervezését és az iskolák minőségének javítását vázolja fel?

Mindenki tudja, de senki sem meri kimondani, hogy a jelenlegi iskolahálózatunk fenntarthatatlan. Ennyi iskolát ma már nem tudunk megtölteni gyerekekkel.

A tiltakozó nagygyűlés határozatában három pont szerepel hangsúlyosan:

1.) A kisiskolák megmaradása érdekében a minisztérium tegye lehetővé a minimális létszámok csökkentését.

Ezzel az a gond, hogy a minimális létszámokat a parlament fogadta el törvény formájában, tehát a minisztérium nem módosíthat rajta. Ez a parlament pedig nem fogja megváltoztatni a saját döntését.

Sokan az új parlamentben bíznak, de a jelenlegi politikai helyzetet ismerve nem valószínű, hogy tavasszal érdemi változásra kerül sor a parlament összetételében.

2.) Követeljük, hogy a minisztérium partnerként tekintsen ránk, és ne döntsön rólunk – nélkülünk.

Ezzel csak egyetérteni lehet, de sajnos a gyakorlat nem ezt igazolja.

3.) Követeljük az önálló magyar osztály létrehozását a minisztériumban, az Állami Pedagógiai Intézetben és a Szabványosított Mérések Nemzeti Intézetében.

Ezzel a követeléssel is egyet kell értenünk. A kérdés persze az, hogy milyen kompetenciákkal rendelkezének ezek az osztályok.

Némi tapasztalatunk van a múltból, de a jelenből is. Lásd a Nemzetiségi Osztály összetételét és működését.

A Zárónyilatkozat külön nem említi meg a kerettantervet, habár megerősíti, hogy kitartunk a petíció követelései mellett. Véleményem szerint azonban ezt kellett volna a tiltakozó nagygyűlés középpontjába állítani.

Ez a miniszteri rendelet (még csak nem is törvény!) „lebutítja” a magyar iskolák tanulóit. Nem ad lehetőséget, nem ad elég időt (elég tanítási órát) arra, hogy a gyerekek megfelelő szinten sajátítsák el az alapkészségeket: az írást, olvasást és számolást. Ezzel a magyar gyerekek óriási hátrányba kerülnek a szlovák iskolák tanulóival szemben, ami problémát okozhat nekik a későbbi tanulmányaik során is!

Elfogadhatatlan az a javaslat, hogy az iskolai programokra szánt, ún. szabad órákat használjuk fel ennek pótlására, hiszen így elveszik a lehetőséget az iskola saját arculatának kialakításától. A szlovák iskolák viszont ezt megtehetik, ezért kínálatuk színesebb és vonzóbb lehet, és „elszívhatják” a magyar gyerekek egy részét is. Ha lenne „szabad” órakeret, akkor megoldódhatna a magyar történelem oktatása is. Hiú remény ugyanis ab-

ban bízni, hogy a minisztérium órakeretet biztosít a magyar történelem oktatására, hiszen arra sem hajlandó, hogy ilyen jellegű tankönyv kerüljön a piacra.

A ránk erőltetett kerettanterv durva beavatkozás a magyar iskolák életébe. Ez a magyar iskolák drasztikus diszkriminációja, ezért jogi úton kellett volna megtámadni (hangsúlyozom, hogy „csak” egy miniszteri rendeletről van szó).

Véleményem szerint ezzel a kerettantervvel nem volt szabad megkezdeni a tanévet. Azért sem, mert egy idő után majd bizonyítottan látják, hogy ezt is megtehetik, hiszen az iskolák így is működnek.

A szülők szövetségének képviselőjében felszólaló Schwartz Katalin közvetítette, mit kellene tenni és mire kellene odafigyelni a közeljövőben:

- megszervezni a kistérségi oktatási intézményeket;
- átalakítani a magyar pedagógusképzést;
- változtatni a pedagógusok oktatónévelő munkáján;
- eredményesebbé és hatékonyabbá tenni iskoláinkat.

A szülők tehát megfogalmazták, hogy mit várnak el iskoláinktól, és ők is fognak ítélkezni iskoláink felett, ha az elvárásoknak nem tudunk vagy nem akarunk eleget tenni. Dönthetnek például úgy is, hogy nem a helyi magyar iskolába iratják gyerekeiket.

Érdeemes lenne odafigyelni ezekre a felvetésekre!